

CLASICI LITERATURII UNIVERSALE

CARLO COLLODI

PINOCCHIO

Editura ASTRO

CUPRINS

I

Iscusitul tâmplar Cireașă găsește o bucată de lemn care plângă și râde aidoma unui copil / 3

II

Geppetto primește cadou de la prietenul său, iscusitul meșter Cireașă bucată de lemn, pentru a-și face o păpușă hazlie / 5

III

Geppetto își numește păpușa pe care o făurește, Pinocchio. Primele năzbătii ale acesteia / 7

IV

Pinocchio îl întâlnește pe Greierașul vorbitor de la care nu acceptă niciun sfat / 12

V

Lui Pinocchio i se face foame și, vrând să mănânce o omletă, aceasta își ia zborul pe fereastră / 15

VI

Pinocchio adoarme cu picioarele în ligheanul plin cu tăciuni. Dimineața când se trezește constată că are picioarele arse / 16

VII

Geppetto se întoarce acasă și îi dă lui Pinocchio mâncarea ce și-o gătise pentru el / 18

VIII

Geppetto îi reface picioarele lui Pinocchio și își vinde vesta pentru a-i cumpăra un Abecedar / 20

IX

Pinocchio vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși / 23

X

Marionetele îl recunosc pe Pinocchio ca fiind unul de-al lor și îi fac o primire triumfală. Tocmai atunci sosește maestul păpușar „Înghite Focul“ și Pinocchio intră în bucluc / 25

XI

Maestrul păpușar „Înghite focul“ îl iartă pe Pinocchio, iar acesta îl salvează de la moarte pe Arlechino / 27

XII

Maestrul păpușar „Înghite focul“ îi oferă lui Pinocchio cinci bănuți din aur pentru a-i da sărmănatului Geppetto. Pinocchio este păcălit de un Vulpoi și o Pisică și pleacă împreună cu aceștia / 29

XIII

Hanul „La Racul fier“ / 34

XIV

Pinocchio se întâlnește cu tâlharii / 37

XV

Tâlharii îl prind pe Pinocchio și îl spânzură de o cracă a Stejarului-uriaș / 39

îl salvează pe Pinocchio, apoi cheamă trei doctori să vadă dacă mai trăiește / 41

XVII

Pinocchio înghite zahărul, dar nu și laxativul, însă se răzgândește când îi vede pe cioclii.

Apoi pentru că minte, nasul începe să-i crească / 45

XVIII

Pinocchio îi întâlnește din nou pe Vulpoi și Pisică, cu care pleacă să semene cei patru bănuți în Câmpia Minunilor / 50

XIX

Pinocchio rămâne fără bănuți și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare / 55

XX

Eliberat din închisoare, Pinocchio vrea să se întoarcă la locuința Zânei, însă dă peste un Șarpe îngrozitor și e prins într-o cursă de dihorii / 58

XXI

Pinocchio este prins de către un țăran, care îl pune să păzească cotețul găinilor în locul câinelui / 60

XXII

Pinocchio îi prinde pe hoți și, drept răsplată, este pus în libertate / 63

XXIII

Pinocchio plânge când aude de moartea Fetiței cu părul galben ca soarele, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării; de acolo se aruncă în valuri pentru a-și salva tatăl / 66

XXIV

Pinocchio ajunge în „Insula Albinelor vrednice“ și o regăsește pe Zână / 71

XXV

Pinocchio îi promite Zânei să fie ascultător și că o să se apuce de învățat pentru că dorea să devină un băiat ca toți băieții / 76

XXVI

Pinocchio merge împreună cu colegii săi de școală pe țărmul mării ca să vadă Balena / 79

XXVII

Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei este rănit, iar Pinocchio arestat de jandarmi / 82

XXVIII

Pinocchio e în pericolul de-a fi prăjit în tigaiе alături de un pește / 88

XXIX

Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi promite că a doua zi o să fie și el băiat. Petrecere mare dată în cinstea lui Pinocchio – băiețelul / 92

XXX

Pinocchio, în loc să devină băiat, pleacă pe furis cu prietenul său Filil în „Țara Petrecerilor“ / 99

Respect pe După cinci luni de fericire, lui Pinocchio îi cresc urechile
și se preface în măgar / 104

XXXII

Lui Pinocchio îi cresc urechile, apoi se preface în măgar
și începe să zbiere / 109

XXXIII

Pinocchio, de acum măgar, este cumpărat de directorul
unui circ, apoi este vândut unuia
care dorește să facă o tobă din pielea lui / 116

XXXIV

Ajuns în mare, Pinocchio devine iarăși păpușă
și este înghițit de Balena cea îngrozitoare / 123

XXXV

Pe cine credeți că găsește Pinocchio în burta Balenei?
Ia ghiciți, pe cine?
Citiți capitolul acesta și veți afla / 130

XXXVI

Transformarea lui Pinocchio din păpușă în băiețel / 136

masă, în dulapul care era în permanență închis, ba se uită chiar dincolo de ușa care dădea în stradă: nimeni! Și atunci?

— Am priceput! zise el vesel scărpinându-se în cap, mi s-a părut! Hai mai bine să îmi continui treaba!

După ce își luă toporișca lovi cu putere în bucata de lemn.

— Vai! Ce rău mă doare! țipă aceeași voce subțire.

De data aceasta, meșterul Cireașă rămase cu gura căscată de uimire, cu limba scoasă și cu ochii bulbucați de spaimă.

Când își mai reveni din sperietură, zise cu vocea stinsă:

— De unde o veni vocea aia care a strigat „vai“? În preajma mea nu este niciun om! Oare bucata astă de lemn se vaită ca un copil? Nu pot să cred! E o simplă bucată de lemn bună de pus pe foc ca să-ți încălzești o farfurie cu mâncare. Dar poate o fi cineva ascuns înăuntru... Atunci, las' că îl învăț eu minte!

Nici nu termină de rostit aceste vorbe, că apucă bucată de lemn cu ambele mâini și o lovi cu putere de pereți. Apoi se liniști încercând să asculte dacă se mai vaită cineva. Stătu la pândă un timp, dar nu se auzi nimic!

— Am priceput! zise el scărpinându-se în cap, totul a fost doar în mintea mea. Să îmi continui totuși munca.

Și pentru că teama nu-i trecuse, începu să fredoneze un cântecel. Luă rindeaua ca să mai subțieze lemnul și, pe când meșterea de zor, auzi aceeași voce:

— Încetează imediat că mă gâdil!

De data aceasta icsusitul meșter căzu ca secerat. Când își reveni, se văzu lungit la pământ. Era foarte speriat, iar nasul lui acum nu mai era roșu, ci vânăt.

II

Geppetto primește cadou de la prietenul său, icsusitul meșter Cireașă bucata de lemn, pentru a-și face o păpușă hazlie

Atunci se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră, zise meșterul Cireașă cu vocea stinsă, însă fără a se ridica de jos.

În dugheană intră un bătrânel plăcut la chip, pe care îl chema Geppetto și care purta pe cap o perucă galbenă, motiv pentru care copiii din sat îl porecliseră „mămăliguță“. Cu toate astea lui nu-i plăcea să-l strige nimeni aşa, iar când se înfuria parcă era un taur și nimeni nu-i intra în voie.

— Bună ziua, meștere! Dar ce faci pe jos?

— Le învăț pe furnici cum să facă socoteli.

— Frumos te mai distrezi...

— Cu ce gânduri ai venit pe la mine, dragă Geppetto?

— Ei, aş, gânduri! Am venit cu picioarele... Voiam să te rog ceva.

— Spune, te ascult.

— În dimineața astă, mi-a trecut prin cap ceva... M-am gândit să fac o păpușă din lemn, dar nu una oarecare, ci una neobișnuită, care să danseze, să mănuiască sabia și să facă tumbe. Voi merge cu ea prin lume să câștig o bucată de pâine și un pahar cu vin... Ce spui?

— Foarte bine „mămăliguță“, răspunse o voce subțire.

Când auzi cum fusese poreclit, lui Geppetto i se urcă sângele la cap și, răsucindu-se către tâmplar, răcni către acesta:

— Îți arde de glume, nu-i aşa?
 — Cui? Mie?

— Păi nu m-ai strigat tu „mămăliguță“?
 — Aș! Nici vorbă!
 — Adică mă faci mincinos?
 — Nu!
 — Ba da!
 — Ba nu!
 — Ba da!

Și încetul cu încetul trecură de la vorbe la fapte, ajungând să se tragă de păr, să se muște, ba chiar să se zgârâie cu unghiile.

Când se mai potoliră, meșterul Cireașă se trezi că ține în mână perua blondă a lui Geppetto, iar acesta, că are în gură perua buclată a tâmplarului.

— Dă-mi perua! țipă meșterul Cireașă.
 — Și tu pe a mea!

După ce schimbară perucile între ei, cei doi își strânseră mâinile în semn de împăcare, promițându-și unul altuia că nu se vor mai certa niciodată.

— Și cu ce ți-as putea fi de folos? întrebă tâmplarul cu o voce prietenoasă.

— Ai putea să îmi dai o bucată de lemn, din care să îmi cioplesc păpușa.

Meșterul Cireașă nu stătu mult pe gânduri și deodată se repezi să-i dea bucată de lemn de pe laviță, cea care îi pricinuise atâtă spaimă. Numai că bucată de lemn se smuci din brațele meșterului Cireașă și îi scăpă din mâini, lovindu-l cu putere peste picioare pe sărmantul Geppetto.

— Vai! Așa știi să faci dumneata un cadou? Mi-ai învinetit picioarele!

— Mă jur că nu a fost din vina mea...
 — O fi fost a mea!

— De vină este numai bucată asta de lemn ciudată...
 — Da, lemnul este de vină și dumneata că m-ai pocnit peste picioare!

— Nu eu am făcut asta!
 — Mare mincinos mai ești!
 — Geppetto, nu începe, că iar îți zic „mămăliguță“!
 — Stafiditule!
 — Mămăliguță!
 — Boule încălțat!
 — Mămăliguță!
 — Fraierule!
 — Mămăliguță!

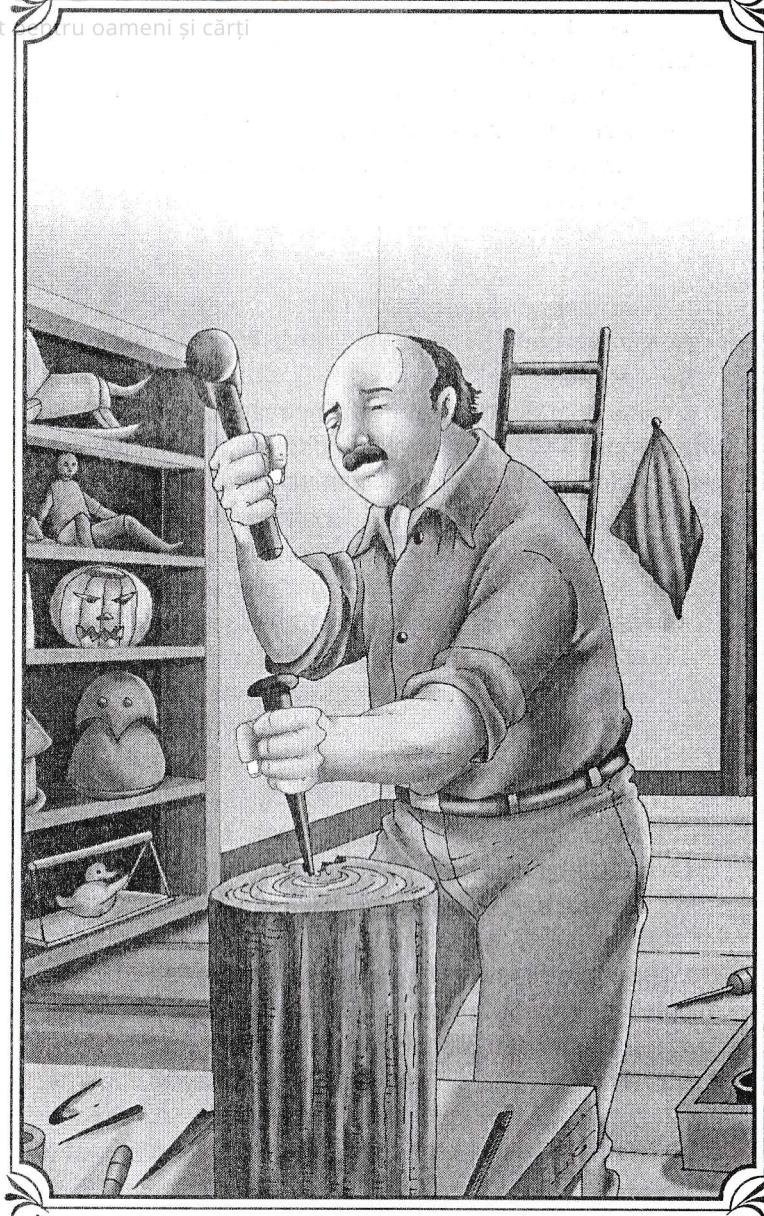
Când auzi pentru a treia oară cuvântul „mămăliguță“, Geppetto văzu roșu în fața ochilor și, aruncându-se asupra tâmplarului, încinse o nouă păruială mult mai zdravănă ca cea dintâi. Când obosiră, meșterul Cireașă se trezi cu două zgârietură pe nas, iar Geppetto cu doi nasturi în minus la vestuță. Căzură la pace și din nou își strânseră mâinile, jurându-și prietenie veșnică.

Geppetto își luă bucată de lemn, îi mulțumi meșterului Cireașă, apoi plecă spre casă șchiopătând.

III

Geppetto își numește păpușa pe care o făurește, **Pinocchio. Primele năzbâtii ale acesteia**

Casa unde locuia Geppetto era foarte modestă: era o cămăruță săpată în pământ, în care lumina pătrundea printr-un gemuleț aflat sub o scară. Odăita era mobilată cu un scaun stricat, un pat rupt și o măsuță veche de când lumea. În cel mai îndepărtat perete se zărea o sobă în care părea că arde focul. Dar acesta era numai

un desen, flăcările focului fiind conturate cu multă ișcusință. Pe foc se afla un ceaun din care ieșeau aburi, dar nici acesta nu era adevarat, ci doar desenat.

Nici nu ajunse bine acasă, că Geppetto își luă uneltele și începu să cioplească păpușă mult dorită.

— Cum să o cheame? se întrebă Geppetto. O să o numesc Pinocchio, ca să-i poarte noroc. Cunosc o familie întreagă pe care o cheamă așa: tata – Pinocchio, mama – Pinocchioia, copiii – Pinocchiuții și tuturor le merge bine.

Și pentru că stabilise numele păpușii, începu să luceze mai cu spor, făcându-i mai întâi părul, fruntea și ochii, care imediat prinseră a se mișca și a se uita la Geppetto. Acesta vazând ca ochii îl priveau fix, se enervă și zise:

— Ce tot vă holbați la mine, ochilor?

Dar nu primi niciun răspuns.

Apoi începu să contureze nasul păpușii. Și în timp ce lucra, nasul începu să crească și să tot crească din ce în ce mai lung, că nu se mai tremina de lung ce era.

Degeaba încerca sărmânul om să-l scurteze, că nasul creștea tot mai lung și mai lung.

Apoi începu să-i facă gura. Nici nu o termină bine, că păpușa începu să râdă și să-l imite.

— Potolește-te odată! strigă Geppetto furios, ca și când ar fi vorbit cu peretii.

— Nu încetezi odată? se enervă el și mai tare.

Imediat păpușa înceta cu râsul și scoase toată limba afară.

Geppetto se făcu că nu observă și își continuă treaba. Îi făcu barba, gâtul, umerii, pântecele și mâinile. Nici nu termină bine cu mâinile, că simți cum i se ridică peruca din cap. Nu-i venea să creadă ochilor că peruca lui era acum în mâinile păpușii.

— Pinocchio, dă-mi peruca imediat!

Dar Pinocchio și-o îndesă pe cap, până când a-proape că nu mai putu să respire.

Vâzând căt este de obraznic, Geppetto căzu pe gânduri și, răsucindu-se către Pinocchio, iî spuse cu lacrimi în ochi:

— Copil ticălos! Nici nu ai deschis bine ochii și ai început să-ți batjocorești tatăl! Nu e bine, drăguță, nu e bine!

Apoi se apucă să-i meșterească picioarele. Când le termină, simți o lovitură de călcăi în față.

— Așa merit, gândi el. Era firesc să mi se întâiple și asta. Acum nu mai am ce face.

Apoi încercă să facă păpușa să meargă, punând-o cu picioarele jos, pe podea. Însă Pinocchio avea picioarele amorțite și nu putea face nicio mișcare, așa că bătrânul o învăță cum să facă primii pași, tinând-o să nu cadă.

Când i se dezmorțiră picioarele, Pinocchio făcu primii pași nesușinut, apoi începu să alerge prin cameră și dintr-o dată o zbughi afară pe ușă.

Sărmanul Geppetto, în zadar se strădui să-l prindă, căci Pinocchio fugea căt îl țineau picioarele. Lovea în pietrele de pe drum și făcea un zgomot de credeai că trece pe acolo o armată întreagă.

— Prindeți-l! Prindeți-l! tipă Geppetto.

Însă oamenii aflați pe stradă nu făceau altceva decât să se amuze de păpușa care alerga ca un iepure. Din fericire, pe acolo se afla și un polițist, care crezând că Geppetto aleargă după vreo slugă, se așeză în mijlocul străzii așteptând păpușa să se apropie de el ca să-o înhașe. Pinocchio îl văzu din timp și se gândi să-l păcălească cumva, să-i treacă pe sub picioare, dar nu reuși.

Gardianul, fără nicio jenă, îl apucă de nasul lung și îl predă lui Geppetto. Bătrânul vru să-l urecheze numai de căt, dar nu mică-i fu mirarea să constate că, dorind să-l termine căt mai repede, uitase să-i facă urechi.

Atunci îl luă de ceafă și, în timp ce îl împingea, îi striga poruncitor:

— Treci imediat acasă, o să vezi tu ce-o să pătești!

Când auzi Pinocchio cum este amenințat, se lăsă jos și nu mai vru sub nicio formă să meargă mai departe.

Între timp, oamenii se strânseseră în jurul lor ca la circ și începură fiecare să-și exprime părerea:

— Sărmana păpușă, ziceau unii, o înțelegem de ce nu vrea acasă...

Iar alții ziceau și ei:

— Pare că Geppetto este un om de treabă, dar nu știe să se poarte frumos cu copiii. E în stare să o distrugă pe biata păpușă!

După ce lumea se mai liniști, gardianul eliberă păpușa, iar pe bătrân îl duse la închisoare. Plin de amări-räciune, începu să plângă precum un copil, îngăimând printre suspine:

— Ce nerușinat! M-am străduit atât de mult să-l fac și acum, uite cum mă răsplătește!

Dacă vă povestesc ce s-a mai întâmplat apoi, cu greu o să-mi dați crezare, dar o să vă spun totuși în capitolele următoare.

Pinocchio îl întâlnește pe Greierașul vorbitor de la care nu acceptă niciun sfat

Prin urmare, dragii mei copii, în timp ce Geppetto este dus la închisoare, nevinovat fiind, șmecherul de Pinocchio, acum scăpat din mâinile polițistului, o rupe la fugă sărind peste garduri, bălti și gropi precum un iepure alergat de vreun câine.

Cum ajunse acasă, găsește ușa întredeschisă. Intră, trase zăvorul imediat și se lungi pe jos scoțând un lung oftat de ușurare. Dar bucuria nu ținu decât câteva momente, deoarece constată că nu este singur.

— Cri-cri-cri! se auzi.

— Cine-i acolo? întrebă Pinocchio cu vocea stinsă.

— Eu sunt!

Pinocchio se ridică și văzu un greier imens care țopăia pe un zid.

— Tu cine mai ești?

— Sunt Greierașul vorbitor și locuiesc aici de peste o sută de ani.

— De astăzi această cămăruță este a mea, îi zise Pinocchio, și dacă vrei să îmi faci pe plac, ai face bine să dispara de aici cât mai repede!

— Nu plec nicăieri, răsunse Greierașul, până nu lămurim un lucru.

— Zi mai repede și dispara!

— Nu e bine să nu-ți ascultă părinții și mai ales să fugi de acasă. Nu vei avea noroc în viață, iar mai târziu o să regreti.

— Tu poți să cântă ce vrei, îi răsunse Pinocchio, dar eu știu una și bună: cum se ivesc zorile îmi fac bocceluța și mă duc în lumea mare. Dacă rămân, știu eu ce mă așteaptă: o să mă trimiteră la școală, așa cum

